

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

Το αγόρι

στην κορυφή

του βουνού

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE BOY AT THE TOP OF THE MOUNTAIN

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το αγόρι στην κορυφή του βουνού**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Boyne

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© John Boyne, 2015

© Εικόνων εξωφύλλου:

Evgeny Sergeev/istockphoto, maxhomand/istockphoto

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1418-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1419-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

Το αγόρι

στην κορυφή

του βουνού

Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριηλίδου

Για τους ανιψιούς μου, Μάρτιν και Κέβιν

ΜΕΡΟΣ 1

1936

1

Τρεις κόκκινες κηλίδες στο μαντίλι

Παρόλο που ο πατέρας του Πιερό Φίσερ δε σκοτώθηκε στον Μεγάλο Πόλεμο,* η μητέρα του, η Εμιλί, ισχυριζόταν πάντα ότι ήταν ο πόλεμος που τον σκότωσε.

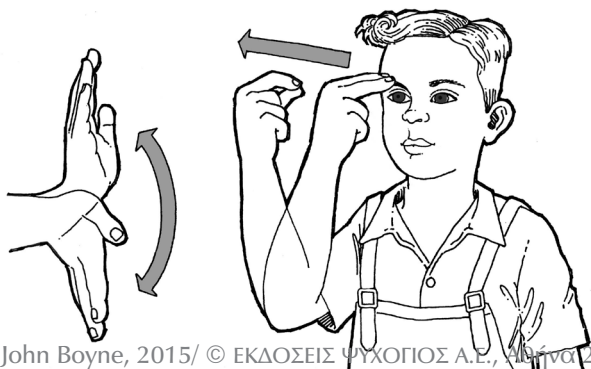
Ο Πιερό δεν ήταν ο μόνος επτάχρονος στο Παρίσι που ζούσε με έναν μόνο γονιό. Το αγόρι που καθόταν μπροστά του στο σχολείο είχε να δει τη μητέρα του εδώ και τέσσερα χρόνια, από τότε που το είχε σκάσει με έναν πωλητή εγκυκλοπαιδειών, ενώ ο τραμπούκος της τάξης, που φώναζε τον Πιερό «κοντοστούπη», γιατί ήταν πολύ μικροκαμωμένος, είχε ένα δωμάτιο πάνω από το καπνοπωλείο του παππού και της γιαγιάς του στη Λεωφόρο της Μοτ Πικέ και περνούσε τον περισσότερο χρόνο του πετώντας μπαλόνια γεμάτα νερό από το παρά-

* Πριν γίνει ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος (1940-1945), ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος ονομαζόταν Μεγάλος Πόλεμος (1914-1918). (Σ.τ.Μ.)

θυρο στα κεφάλια των περαστικών και μετά επέμενε ότι δεν είχε κάνει τίποτα.

Και σε ένα διαμέρισμα στο ισόγειο της δικής του πολυκατοικίας, στην κοντινή Λεωφόρο Σαρλ Φλοκέ, έμενε ο καλύτερός του φίλος, ο Ανσέλ Μπρονστάιν, μόνος μαζί με τη μητέρα του, αφού ο πατέρας του είχε πνιγεί πριν από δύο χρόνια κατά τη διάρκεια μιας ανεπιτυχούς απόπειρας να διασχίσει τη Θάλασσα της Μάγχης.

Με μόλις λίγες εβδομάδες διαφορά στην ηλικία, ο Πιερρό και ο Ανσέλ είχαν ουσιαστικά μεγαλώσει σαν αδελφια, αφού η μία μητέρα φρόντιζε και τα δύο μωρά όταν η άλλη χρειαζόταν λίγη ξεκούραση. Αλλά, σε αντίθεση με πολλά αδελφια, δεν τσακώνονταν ποτέ. Ο Ανσέλ είχε γεννηθεί κουφός, κι έτσι είχαν αναπτύξει από νωρίς μια νοηματική γλώσσα για να επικοινωνούν εύκολα και να εκφράζουν με τα ευκίνητα δάχτυλά τους όλα όσα ήθελαν να πουν. Είχαν μάλιστα φτιάξει και ειδικά σύμβολα ο ένας για τον άλλον για τα ονόματά τους. Ο Ανσέλ είχε δώσει στον Πιερρό το σύμβολο του σκύλου, γιατί τον θεωρούσε και καλό και πιστό, ενώ ο Πιερρό είχε σκεφτεί το σύμβολο της αλεπούς για τον Ανσέλ, γιατί όλοι έλεγαν ότι ήταν ο εξυπνότερος της τάξης. Όταν χρησιμοποιούσαν αυτά τα ονόματα, τα χέρια τους ήταν κάπως έτσι:

Περνούσαν τον πιο πολύ χρόνο μαζί κλοτσώντας μια μπάλα στο πάρκο Σαμ ντε Μαρς και διαβάζοντας τα ίδια βιβλία. Τόσο στενή ήταν η φιλία τους, που ο Ανσέλ μόνο τον Πιερό άφηνε να διαβάσει τις ιστορίες που έγραφε τα βράδια στο δωμάτιό του. Ούτε καν η κυρία Μπρονστάιν δεν ήξερε ότι ο γιος της ήθελε να γίνει συγγραφέας.

Αυτή είναι καλή, έλεγε με νοήματα ο Πιερό και τα δάχτυλά του φτεροκοπούσαν στον αέρα ενώ έδινε πίσω στον Ανσέλ ένα μάτσο χαρτιά. Μου άρεσε το κομμάτι με το άλογο και αυτό με το χρυσάφι που αποκαλύπτεται ότι ήταν κρυμμένο στο φέρετρο. Αυτή δεν είναι και τόσο καλή, συνέχιζε και έδινε πίσω άλλο ένα πακέτο χαρτιά. Αλλά είναι που τα γράμματά σου είναι πολύ χάλια και δεν μπορούσα να διαβάσω μερικά κομμάτια... Κι αυτή, πρόσθεσε και ανέμισε ένα τρίτο πακέτο χαρτιών στον αέρα σαν να ήταν σε παρέλαση, αυτή δε βγάζει κανένα νόημα. Στη θέση σου θα την πέταγα.

Είναι σε πειραματικό στάδιο, έκανε νόημα ο Ανσέλ, που δεν τον πείραζε η κριτική, αλλά μερικές φορές ήθελε να υπερασπιστεί κάπως τις ιστορίες που άρεσαν λιγότερο στον φίλο του.

Όχι, έκανε νόημα ο Πιερό κουνώντας το κεφάλι του. Απλώς δε βγάζει νόημα. Δεν πρέπει ν' αφήσεις ποτέ κανέναν άλλον να τη διαβάσει. Θα νομίζουν ότι σου έχει στρίψει.

Και στον Πιερό άρεσε η ιδέα να γράφει ιστορίες, αλλά δεν μπορούσε ποτέ να καθίσει κάτω και να βάλει τις λέξεις στο χαρτί. Έτσι, καθόταν απέναντι από τον φίλο του και με νοήματα του έλεγε ιστορίες που έβγαζε από το μυαλό του ή του περιέγραφε κάποια περιπέτεια που

είχε στο σχολείο και ο Ανσέλ τον παρακολουθούσε προσεκτικά και μετά τις μετέφερε στο χαρτί.

Δηλαδή εγώ το έγγραφο αυτό; ρώτησε ο Πιερό, όταν ο Ανσέλ του έδωσε τις σελίδες να τις διαβάσει.

Όχι, εγώ το έγγραφο, απάντησε ο Ανσέλ κουνώντας το κεφάλι. *Αλλά είναι η δική σου ιστορία.*

Η Εμιλί, η μητέρα του Πιερό, σπάνια μιλούσε πια για τον πατέρα του Πιερό, παρόλο που το αγόρι τον σκεφτόταν διαρκώς. Ο Βίλχελμ Φίσερ ζούσε μαζί με τη γυναίκα και τον γιο του μέχρι πριν από τρία χρόνια, αλλά είχε φύγει από το Παρίσι το καλοκαίρι του 1933, λίγους μήνες μετά τα τέταρτα γενέθλια του γιου του. Ο Πιερό θυμόταν τον πατέρα του ως έναν ψηλό άντρα που μιμούνταν το χλιμίντρισμα του αλόγου, όταν τον κουβαλούσε στον δρόμο πάνω στους φαρδιούς του ώμους, και πού και πού έτρεχε σαν να καλπάζει, κάνοντας τον γιο του να ουρλιάζει από ενθουσιασμό. Έμαθε στον Πιερό γερμανικά για να θυμάται την καταγωγή του και έκανε ό,τι μπορούσε για να του μάθει απλά τραγούδια στο πιάνο, αν και ο Πιερό ήξερε ότι δε θα τα κατάφερνε ποτέ τόσο καλά όσο ο πατέρας του. Ο μπαμπάς έπαιζε παραδοσιακά τραγούδια που έκαναν τους επισκέπτες τους να δακρύνουν, ειδικά όταν τραγουδούσε μ' εκείνη την απαλή αλλά δυνατή φωνή που μιλούσε για τη μνήμη και την οδύνη. Μπορεί το μουσικό ταλέντο του Πιερό να μην ήταν σπουδαίο, αλλά το αναπλήρωνε με το ταλέντο του στις γλώσσες: μπορούσε να περάσει αστραπιαία από το να μιλάει γερμανικά με τον πατέρα του στο να μιλάει γαλλικά με τη μητέρα του χωρίς καμία δυσκολία. Η κατεργαριά που του άρεσε να κάνει στις συναθροίσεις φίλων ήταν

να τραγουδάει τη Μασσαλιώτιδα* στα γερμανικά και το Τραγούδι των Γερμανών** στα γαλλικά, κάτι όμως που έκανε μερικές φορές τους καλεσμένους τους να νιώθουν λίγο άβολα.

«Δε θέλω να το ξανακάνεις αυτό, Πιερό», του είπε η μαμά ένα βράδυ που η μικρή του παράσταση είχε δημιουργήσει έναν μικρό τσακωμό ανάμεσα στους καλεσμένους. «Μάθε κάτι άλλο, αν θέλεις να κάνεις επίδειξη. Κάνε κάτι ταχυδακτυλουργικό. Ή μαγικά κόλπα. Μάθε κατακόρυφο. Οτιδήποτε δεν περιλαμβάνει τραγούδια στα γερμανικά».

«Τι κακό έχουν τα γερμανικά;» ρώτησε ο Πιερό.

«Ναι, Εμιλί», είπε ο μπαμπάς από την πολυθρόνα του στη γωνιά όπου είχε περάσει όλο το βράδυ να πίνει υπερβολικά πολύ κρασί, κάτι που πάντα τον οδηγούσε σε μελαγχολικές σκέψεις και του έφερνε στον νου αναμνήσεις που τον στοίχειωναν. «Για πες μας, τι κακό έχουν τα γερμανικά;»

«Δε βαρέθηκες, Βίλχελμ;» τον ρώτησε η μαμά, με τα χέρια της σφιχτά γύρω από τη μέση της, ενώ γύρισε να τον κοιτάξει.

«Τι να βαρεθώ; Τους φίλους σου να προσβάλλουν τη χώρα μου;»

«Δεν την πρόσβαλαν», είπε η μαμά. «Απλώς δυσκολεύονται να ξεχάσουν τον πόλεμο, αυτό είναι όλο. Ειδικά όσοι έχασαν αγαπημένους τους ανθρώπους στα χαρακώματα».

* Ο εθνικός ύμνος της Γαλλίας. (Σ.τ.Μ.)

** Ο εθνικός ύμνος της Γερμανίας. (Σ.τ.Μ.)

«Και παρ' όλα αυτά δεν τους πειράζει να έρχονται στο σπίτι μου, να τρώνε το φαγητό μου και να πίνουν το κρασί μου».

Ο μπαμπάς περίμενε να επιστρέψει η μαμά στην κουζίνα και μετά πήρε τον Πιερό κοντά του και έβαλε το χέρι του γύρω από τη μέση του.

«Κάποια μέρα θα πάρουμε πίσω όσα μας ανήκουν», είπε κοιτάζοντας το αγόρι κατευθείαν στα μάτια. «Και όταν τα πάρουμε, να θυμάσαι σε ποια πλευρά ανήκεις. Μπορεί να γεννήθηκες στη Γαλλία και να μένεις στο Παρίσι, αλλά είσαι Γερμανός πέρα ως πέρα, όπως εγώ. Μην το ξεχνάς αυτό, Πιερό».

Μερικές φορές ο μπαμπάς ξυπνούσε μέσα στη νύχτα και οι φωνές του αντηχούσαν στους σκοτεινούς και άδειους διαδρόμους του διαμερίσματός τους. Τότε, ο σκύλος του Πιερό, ο Ντ' Αρτανιάν, πηδούσε έντρομος από το καλάθι του, ορμούσε στο κρεβάτι του Πιερό και χωνόταν τρέμοντας κάτω από τα σκεπάσματα. Το αγόρι ανέβαζε την κουβέρτα στο σαγόνι του και άκουγε μέσα από τους λεπτούς τοίχους τη μαμά του να προσπαθεί να ηρεμήσει τον μπαμπά, να του ψιθυρίζει χαμηλόφωνα ότι ήταν καλά, ότι ήταν στο σπίτι με την οικογένειά του, ότι ήταν ένα κακό όνειρο.

«Μα δεν ήταν όνειρο», άκουσε μια φορά τον πατέρα του να λέει, με φωνή τρεμάμενη από εξάντληση. «Ήταν χειρότερο από όνειρο. Ήταν θύμηση».

Μερικές φορές ο Πιερό ξυπνούσε γιατί χρειαζόταν μια σύντομη επίσκεψη στην τουαλέτα και έβρισκε τον

πατέρα του να κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας με το κεφάλι σωριασμένο πάνω στην ξύλινη επιφάνειά του και να μουρμουρίζει μόνος του, ενώ ένα άδειο μπουκάλι έστεκε δίπλα του στο πλάι. Όταν συνέβαινε αυτό, το αγόρι έτρεχε κάτω ξυπόλυτο και πέταγε το μπουκάλι στον κάδο έξω από το σπίτι τους για να μην το ανακαλύψει η μητέρα του το επόμενο πρωί. Και συνήθως, όταν πήγαινε πάλι πάνω, ο μπαμπάς είχε ήδη σηκωθεί και είχε με κάποιον τρόπο βρει τον δρόμο για το κρεβάτι.

Πατέρας και γιος δε μιλούσαν για αυτά τα πράγματα το επόμενο πρωί.

Μια φορά, όμως, την ώρα που ο Πιερό έβγαινε έξω για μία από τις νυχτερινές αποστολές του, γλίστρησε στη βρεγμένη σκάλα και έπεσε στο πάτωμα – όχι τόσο άσχημα ώστε να χτυπήσει, αλλά αρκετά ώστε να σπάσει το μπουκάλι που κρατούσε. Όταν σηκώθηκε, ένα κομμάτι γυαλί καρφώθηκε κάτω από το αριστερό του πόδι. Το τράβηξε με έναν μορφασμό αλλά, όταν το έβγαλε, ένα πηχτό ρυάκι αίμα άρχισε να κυλάει γοργά από το σκισμένο του δέρμα· όταν μπήκε στο διαμέρισμα χοροπηδώντας στο ένα πόδι για να βρει επίδεσμο, ο μπαμπάς ξύπνησε και είδε τι είχε προκαλέσει στον γιο του. Αφού απολύμανε την πληγή και βεβαιώθηκε ότι την είχε δέσει γερά, έβαλε τον γιο του να καθίσει και του ζήτησε συγγνώμη που έπινε τόσο. Σκουπίζοντας τα δάκρυά του, είπε στον Πιερό πόσο πολύ τον αγαπούσε και του υποσχέθηκε ότι δε θα έκανε ποτέ ξανά κάτι που θα τον έβαζε σε κίνδυνο.

«Κι εγώ σε αγαπώ, μπαμπά», είπε ο Πιερό. «Αλλά σε αγαπώ πιο πολύ όταν με κουβαλάς στους ώμους σου

και κάνεις ότι είσαι άλογο. Δε μου αρέσει όταν κάθεσαι στην πολυθρόνα και δε μιλάς ούτε σ' εμένα ούτε στη μαμά».

«Ούτε εμένα μου αρέσουν αυτές οι στιγμές», είπε σιγανά ο μπαμπάς. «Αλλά μερικές φορές είναι σαν ένα μαύρο σύννεφο να με τυλίγει και να μην μπορώ να προχωρήσω. Γι' αυτό πίνω. Με βοηθάει να ξεχνώ».

«Τι να ξεχνάς;»

«Τον πόλεμο. Όλα όσα είδα». Έκλεισε τα μάτια και ψιθύρισε: «Όλα όσα έκανα».

Ο Πιερό κατάπιε, σχεδόν φοβόταν να ρωτήσει.

«Τι έκανες;»

Ο μπαμπάς τού χαμογέλασε θλιμμένα.

«Ό,τι έκανα, το έκανα για την πατρίδα μου», είπε. «Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι;»

«Ναι, μπαμπά», είπε ο Πιερό, που δεν ήταν σίγουρος τι εννοούσε ο πατέρας του αλλά του φάνηκε γενναίο έτσι κι αλλιώς. «Θα γίνω κι εγώ στρατιώτης μια μέρα για να είσαι περήφανος».

Ο μπαμπάς κοίταξε τον γιο του και τον έπιασε από τους ώμους.

«Φρόντισε μόνο να διαλέξεις τη σωστή μεριά», είπε.

Για αρκετές εβδομάδες έπειτα από αυτό το συμβάν, ο πατέρας του είχε σταματήσει να πίνει. Και μετά, τόσο ξαφνικά όσο είχε σταματήσει, το μαύρο σύννεφο είχε επιστρέψει και ο πατέρας του είχε αρχίσει να πίνει ξανά.

Ο μπαμπάς δούλευε σερβιτόρος σε ένα γειτονικό εστιατόριο. Έφευγε κάθε πρωί γύρω στις δέκα και γύριζε στις

τρεις για να ξαναφύγει στις έξι για το βραδινό σερβίρισμα. Μια φορά είχε γυρίσει στο σπίτι σε κακή διάθεση και είχε πει ότι κάποιος που τον έλεγαν Παπά Ζοφρ είχε πάει στο εστιατόριο για φαγητό και είχε καθίσει σε ένα από τα τραπέζια που σέρβιρε αυτός. Ο μπαμπάς είχε αρνηθεί να τον σερβίρει αλλά ο εργοδότης του, ο κύριος Αμπραάμ, είχε πει ότι, αν δεν το έκανε, να γύριζε σπίτι του και να μην ερχόταν ξανά.

«Ποιος είναι ο Παπά Ζοφρ;» ρώτησε ο Πιερό, που δεν είχε ακούσει το όνομα αυτό ξανά.

«Ήταν ένας σπουδαίος στρατηγός στον πόλεμο», είπε η μαμά και σήκωσε μια στοίβα ρούχα από το καλάθι για να τα βάλει δίπλα στη σιδερώστρα. «Ένας ήρωας για τον λαό μας».

«Για τον λαό σας», είπε ο μπαμπάς.

«Να θυμάσαι ότι έχεις παντρευτεί Γαλλίδα», του αντιγύρισε η μαμά θυμωμένα.

«Γιατί την αγάπησα», απάντησε ο μπαμπάς. «Πιερό, σου έχω πει ποτέ για την πρώτη φορά που είδα τη μαμά σου; Ήταν περίπου δύο χρόνια αφότου είχε τελειώσει ο Μεγάλος Πόλεμος. Είχα κανονίσει να δω την αδελφή μου, την Μπίατριξ, στο μεσημεριανό διάλειμμα από τη δουλειά της και, όταν έφτασα στο μαγαζί όπου δούλευε, μιλούσε σε μία από τις καινούργιες βοηθούς, ένα ντροπαλό πλάσμα που είχε πιάσει δουλειά μόλις πριν από μία εβδομάδα. Με την πρώτη ματιά ήξερα ότι αυτό ήταν το κορίτσι που θα παντρευόμουν».

Ο Πιερό χαμογέλασε· του άρεσε πολύ όταν έλεγε τέτοιες ιστορίες ο πατέρας του.

«Άνοιξα το στόμα μου να μιλήσω αλλά δεν έβρισκα τα

λόγια. Ήταν σαν να είχε αποκοιμηθεί το μυαλό μου. Κι έτσι απόμεινα να την κοιτάζω και να μη λέω τίποτα».

«Νόμιζα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτό τον άνθρωπο», είπε η μαμά, χαμογελώντας κι αυτή με την ανάμνηση.

«Η Μπιάτριξ χρειάστηκε να με ταρακουνήσει από τους ώμους», είπε ο μπαμπάς και γέλασε με τη χαζομάρα του.

«Αν δεν ήταν η αδελφή σου, δε θα δεχόμουν ποτέ να βγω μαζί σου», πρόσθεσε η μαμά. «Μου είπε να σου δώσω μια ευκαιρία. Κι ότι δεν ήσουν τόσο χαζούλης όσο φαινόσουν».

«Γιατί δε βλέπουμε ποτέ τη θεία Μπιάτριξ;» ρώτησε ο Πιερό, που είχε ακούσει το όνομά της μερικές φορές όλα αυτά τα χρόνια αλλά δεν την είχε γνωρίσει ποτέ. Δεν τους είχε επισκεφθεί ποτέ ούτε τους έγγραφε.

«Γιατί έτσι», είπε ο μπαμπάς. Το χαμόγελό του έσβησε και η έκφρασή του άλλαξε.

«Αλλά γιατί;»

«Μην επιμένεις, Πιερό», είπε ο μπαμπάς.

«Ναι, μην επιμένεις, Πιερό», επανέλαβε η μαμά, που είχε συννεφιάσει κι αυτή. «Γιατί αυτό κάνουμε σε αυτό το σπίτι. Απομακρύνουμε τους ανθρώπους που αγαπάμε, δε μιλάμε για τα σημαντικά και δεν αφήνουμε κανέναν να μας βοηθήσει».

Και κάπως έτσι μια ευχάριστη συζήτηση είχε καταστραφεί.

«Τρώει σαν γουρούνι», είπε ο μπαμπάς λίγα λεπτά μετά σκύβοντας και κοιτάζοντας τον Πιερό στα μάτια, ενώ λύγισε τα δάχτυλά του σαν αρπακτικό. «Ο Παπά Ζοφρ, εννοώ. Σαν αρουραίος που μασουλάει το καλαμπόκι».

Κάθε εβδομάδα ο μπαμπάς παραπονιόταν για το πόσο χαμηλός ήταν ο μισθός του, για το πόσο υποτιμητικά τού μιλούσαν ο κύριος και η κυρία Αμπραάμ και πόσο οι Παριζιάνοι γίνονταν όλο και πιο τσιγκούνηδες με τα φιλοδωρήματα.

«Γι' αυτό δεν έχουμε ποτέ λεφτά», γκρίνιαξε. «Είναι όλοι σφιχτοχέρηδες. Ειδικά οι Εβραίοι – αυτοί είναι οι χειρότεροι. Και έρχονται συνέχεια εκεί γιατί λένε ότι η κυρία Αμπραάμ φτιάχνει το καλύτερο ψάρι γκεφιλτε και τις καλύτερες πατατοκροκέτες λάτκε* σε όλη την ανατολική Ευρώπη».

«Ο Ανσέλ είναι Εβραίος», είπε σιγανά ο Πιερό, γιατί είχε δει πολλές φορές τον φίλο του να πηγαίνει στον ναό.

«Ο Ανσέλ είναι από τους καλούς», μουρμούρισε ο μπαμπάς. «Λένε ότι σε κάθε βαρέλι με καλά μήλα θα βρεις και ένα σάπιο. Ε, ισχύει και το αντίστροφο».

«Δεν έχουμε ποτέ λεφτά», είπε η μαμά διακόπτοντάς τον, «γιατί σπαταλάς τα περισσότερα από αυτά που βγάζεις στο κρασί. Και δεν πρέπει να μιλάς έτσι για τους γείτονές μας. Θυμήσου πώς...»

«Νομίζεις ότι το αγόρασα εγώ αυτό;» ρώτησε κι έπιασε ένα μπουκάλι και το γύρισε για να της δείξει την ετικέτα, που ήταν η ίδια με του εστιατορίου. «Η μητέρα σου είναι πολύ αφελής μερικές φορές», πρόσθεσε στα γερμανικά στον Πιερό.

Παρ' όλα αυτά, του Πιερό του άρεσε πολύ να είναι με τον πατέρα του. Μία φορά τον μήνα ο μπαμπάς τον πήγαινε στον Κήπο του Κεραμεικού, όπου του έλεγε τα ονό-

* Εβραϊκές λιχουδιές. (Σ.τ.Μ.)

ματα όλων των δέντρων και των φυτών που βρίσκονταν παραταγμένα εκατέρωθεν στα δρομάκια και του εξηγούσε πώς άλλαζε το καθένα καθώς άλλαζαν οι εποχές. Οι δικοί του γονείς, είχε πει ο μπαμπάς στον Πιερό, ήταν φανατικοί με την κηπουρική και αγαπούσαν όλα όσα είχαν σχέση με τη γη.

«Αλλά τα έχασαν όλα, φυσικά», πρόσθεσε. «Τους πήραν τη φάρμα τους. Όλη η σκληρή δουλειά τους καταστράφηκε. Δε συνήλθαν ποτέ».

Στην επιστροφή προς το σπίτι αγόρασε παγωτό από έναν πλανόδιο παγωτατζή. Όταν του Πιερό του έπεσε κάτω, ο πατέρας του του έδωσε το δικό του.

Αυτά ήταν τα πράγματα που ο Πιερό προσπαθούσε να θυμάται όταν είχαν προβλήματα στο σπίτι. Μερικές εβδομάδες μόνο αργότερα ξέσπασε ένας καβγάς στο σαλόνι τους γιατί κάποιοι γείτονες και καλεσμένοι τους –άλλοι από αυτούς που είχαν φέρει αντίρρηση στο να τραγουδά ο Πιερό τη *Μασσαλιώπιδα* στα γερμανικά– άρχισαν να συζητούν για πολιτικά. Οι φωνές υψώθηκαν και παλιά παράπονα ξεθάφτηκαν. Όταν έφυγαν οι γείτονες, οι γονείς του τσακώθηκαν πολύ άσχημα.

«Πρέπει να σταματήσεις να πίνεις», φώναξε η μαμά. «Το αλκοόλ σε κάνει να λες τα πιο απαίσινα πράγματα. Δε βλέπεις πόσο αναστατώνεις τον κόσμο;»

«Πίνω για να ξεχνώ», φώναξε ο μπαμπάς. «Δεν έχεις δει αυτά που έχω δει εγώ. Δεν έχεις αυτές τις εικόνες να σου τριβελίζουν το κεφάλι μέρα νύχτα».

«Μα έχει περάσει τόσος καιρός», είπε η μαμά πλησιάζοντάς τον και απλώνοντας το χέρι για να πιάσει το δικό του. «Σε παρακαλώ, Βίλχελμ, ξέρω πόσο υποφέρεις, αλ-

λά ίσως είναι επειδή αρνείσαι να το συζητήσεις λογικά. Ίσως αν μοιραστείς τον πόνο σου μαζί μου...»

Η Εμιλί δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της γιατί εκείνη τη στιγμή ο Βίλχελμ έκανε κάτι πάρα πολύ κακό· κάτι που είχε κάνει για πρώτη φορά πριν από λίγους μήνες και είχε υποσχεθεί ότι δε θα το έκανε ποτέ ξανά, παρόλο που είχε αθετήσει αυτήν του την υπόσχεση αρκετές φορές από τότε. Όσο στεναχωρημένη και αν ήταν η μητέρα του Πιερό, πάντα έβρισκε έναν τρόπο να δικαιολογεί τη συμπεριφορά αυτή, ειδικά όταν έβρισκε τον γιο της να κλαίει στο δωμάτιό του με τις τρομακτικές σκηνές που είχε δει.

«Δεν πρέπει να τον κατηγορείς», είπε η μαμά.

«Μα σε χτυπάει», είπε ο Πιερό και σήκωσε το κεφάλι με δάκρυα στα μάτια. Πάνω στο κρεβάτι ο Ντ' Αρτανιάν κοίταξε μια τον έναν και μια την άλλη και πήδηξε κάτω χώνοντας τη μύτη του στα πλευρά του αφέντη του· το μικρό σκυλάκι ήξερε πάντα πότε ο Πιερό δεν ήταν καλά.

«Είναι άρρωστος», απάντησε η Εμιλί κρατώντας το πρόσωπό της με το χέρι της. «Και όταν κάποιος που αγαπάμε είναι άρρωστος, έχουμε υποχρέωση να τον κάνουμε να νιώσει καλύτερα. Αν μας αφήνει. Αλλά αν δε μας αφήνει...» Πήρε μια βαθιά ανάσα προτού συνεχίσει. «Πιερό», είπε. «Πώς θα σου φαινόταν να φύγουμε;»

«Όλοι μαζί;»

Κούνησε το κεφάλι της.

«Όχι», είπε. «Μόνο εσύ κι εγώ».

«Και ο μπαμπάς;»

Η μαμά αναστέναξε και ο Πιερό είδε τα δάκρυα να σχηματίζονται στα μάτια της.

«Το μόνο που ξέρω», είπε, «είναι ότι δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση».

Η τελευταία φορά που ο Πιερό είδε τον πατέρα του ήταν ένα ζεστό βράδυ του Μαΐου, λίγο μετά τα τέταρτα γενεθλιά του, όταν και πάλι η κουζίνα ήταν γεμάτη άδεια μπουκάλια και ο μπαμπάς είχε αρχίσει να φωνάζει και να κοπανάει το κεφάλι του με τα χέρια του και να παραπονιέται πως ήταν όλα εκεί μέσα, ήταν όλα εκεί μέσα, έρχονταν να τον εκδικηθούν – φράσεις που δεν καταλάβαινε καθόλου ο Πιερό. Ο μπαμπάς πήγε στο ντουλάπι και πέταξε πιάτα, γαβάθες και κούπες στο πάτωμα και τα έκανε χίλια κομμάτια. Η μαμά άπλωσε τα χέρια προς το μέρος του, τον παρακάλεσε να ηρεμήσει, αλλά αυτός ξέσπασε, τη χτύπησε στο πρόσωπο και την έβρισε τόσο άσχημα, που ο Πιερό έκλεισε τ' αυτιά του και έτρεξε στο δωμάτιό του με τον Ντ' Αρτανιάν και κρύφτηκαν μαζί στην ντουλάπα. Ο Πιερό έτρεμε και προσπαθούσε να μην κλαίει, ενώ το σκυλάκι, που μισούσε τις φασαρίες, κλαψούριζε και είχε κουλουριαστεί δίπλα στο αγόρι.

Ο Πιερό δε βγήκε από την ντουλάπα για ώρες, μέχρι που ησύχασαν όλα. Όταν βγήκε, ο πατέρας του είχε εξαφανιστεί και η μητέρα του ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα, αναίσθητη, με το πρόσωπό της γεμάτο αίματα και μελανιές. Ο Ντ' Αρτανιάν προχώρησε προσεκτικά δίπλα της, έσκυψε το κεφάλι του και έγλειψε το αυτί της πολλές φορές σε μια προσπάθεια να την ξυπνήσει, αλλά ο Πιερό απλώς κοίταζε χωρίς να μπορεί να το πιστέψει. Μάζεψε όλο του το κουράγιο και έτρεξε κάτω στο δια-

μέρισμα του Ανσέλ, όπου τους έκανε νόημα προς τη σκάλα, ανίκανος να προφέρει έστω μία λέξη για να τους εξηγήσει. Η κυρία Μπρονστάιν, που πρέπει να είχε ακούσει τον σαματά προηγουμένως μέσα από το ταβάνι, αλλά φοβόταν πολύ να επέμβει, έτρεξε πάνω ανεβαίνοντας δυο δυο τα σκαλιά. Στο μεταξύ ο Πιερό κοίταξε τον φίλο του· το ένα αγόρι δεν μπορούσε να μιλήσει, το άλλο δεν μπορούσε να ακούσει. Ο Πιερό πρόσεξε μια στοίβα χαρτιά στο τραπέζι πίσω από τον φίλο του, περπάτησε, έκατσε και άρχισε να διαβάζει την πρόσφατη ιστορία του Ανσέλ. Κατά κάποιον τρόπο σκέφτηκε ότι το να χαθεί σε έναν κόσμο που δεν ήταν ο δικός του ήταν μια ευχάριστη διαφυγή.

Για αρκετές εβδομάδες μετά δεν είχαν νέα από τον μπαμπά και ο Πιερό ανυπομονούσε αλλά και έτρεμε για την επιστροφή του. Όσπου ένα πρωί έμαθαν ότι ο Βίλχελμ είχε σκοτωθεί πέφτοντας κάτω από ένα τρένο που πήγαινε από το Μόναχο στο Πέντζμπεργκ, την πόλη όπου είχε γεννηθεί και είχε ζήσει τα παιδικά του χρόνια. Όταν έμαθε τα νέα ο Πιερό, πήγε στο δωμάτιό του, κλείδωσε την πόρτα, κοίταξε τον σκύλο του που λαγοκοιμόταν στο κρεβάτι και μίλησε πολύ ήρεμα: «Ο μπαμπάς μάς βλέπει από ψηλά τώρα, Ντ' Αρτανιάν», είπε. «Και μια μέρα θα τον κάνω περήφανο».

Μετά ο κύριος και η κυρία Αμπραάμ πρόσφεραν δουλειά στην Εμιλί σαν γκαρσόνα, κάτι που η κυρία Μπρονστάιν βρήκε ανάρμοστο, αφού απλώς της πρόσφεραν τη δουλειά που είχε ο νεκρός άντρας της πριν. Αλλά η μαμά,

που ήξερε ότι χρειάζονταν χρήματα με τον Πιερό, τη δέχτηκε με ευγνωμοσύνη.

Το εστιατόριο βρισκόταν μεταξύ του σχολείου του Πιερό και του σπιτιού τους και ο Πιερό διάβαζε και ζωγράφιζε κάθε απόγευμα στο μικρό δωμάτιο κάτω από τη σάλα όπου έμπαιναν κι έβγαιναν οι σερβιτόροι, έκαναν το διάλειμμά τους, συζητούσαν για τους πελάτες και γενικά έκαναν φασαρία πάνω από το κεφάλι του. Η κυρία Αμπραάμ του έφερνε πάντα ένα πιάτο φαΐ από το πιάτο ημέρας και έπειτα ένα μπολ με παγωτό.

Ο Πιερό πέρασε τρία χρόνια, από τα τέσσερά του ως τα επτά, να κάθεται σ' εκείνο το δωμάτιο κάθε απόγευμα όσο η μαμά σέρβιρε τους πελάτες πάνω και, παρόλο που δε μιλούσε ποτέ για εκείνον, σκεφτόταν τον πατέρα του κάθε μέρα, τον φανταζόταν να στέκεται εκεί, να φοράει τη στολή του κάθε πρωί, να μετράει τα φιλοδώρηματα στο τέλος της μέρας.

Χρόνια αργότερα, όταν ο Πιερό σκεφτόταν την παιδική του ηλικία, είχε ανάμεικτα συναισθήματα. Παρόλο που ήταν πολύ λυπημένος για τον πατέρα του, είχε πολλούς φίλους, του άρεσε το σχολείο και με τη μαμά ζούσαν ευτυχισμένοι μαζί. Το Παρίσι άνθιζε και οι δρόμοι ήταν συνέχεια γεμάτοι με ανθρώπους και ενέργεια.

Αλλά το 1936, τη μέρα των γενεθλίων της Εμιλί, το χαρμόσυνο αυτό γεγονός κατέληξε σε τραγωδία. Εκείνο το απόγευμα η κυρία Μπρονστάιν και ο Ανσέλ τους είχαν επισκεφθεί με μια μικρή τούρτα για να γιορτάσουν και ο Πιερό με τον φίλο του μασουλούσαν το δεύτερο κομμάτι

τους όταν, τελείως αναπάντεχα, η μαμά άρχισε να βήχει. Στην αρχή ο Πιερό νόμιζε ότι μάλλον στραβοκατάπιε ένα κομμάτι της τούρτας, αλλά ο βήχας συνεχίστηκε πολύ περισσότερο από όσο θα ήταν φυσιολογικό και μόνο όταν η κυρία Μπρονστάιν της έδωσε ένα ποτήρι νερό σταμάτησε. Όταν συνήλθε όμως, τα μάτια της ήταν κόκκινα και πίεσε το χέρι στο στήθος της σαν να πονούσε.

«Καλά είμαι», είπε όσο η αναπνοή της επέστρεφε. «Μάλλον κρύωσα, δεν είναι τίποτα».

«Μα, καλή μου...» είπε η κυρία Μπρονστάιν και το πρόσωπό της χλώμιασε, ενώ έδειχνε το μαντίλι που η Εμιλί κρατούσε στα χέρια της. Ο Πιερό κοίταξε και έμεινε με το στόμα ανοιχτό όταν είδε τρεις μικρές κηλίδες αίμα στο κέντρο του υφάσματος. Η μαμά τις κοίταξε κι αυτή για λίγα λεπτά και μετά δίπλωσε το μαντίλι και το έβαλε στην τσέπη της. Έπειτα έβαλε τα δυο της χέρια προσεκτικά στην καρέκλα, σηκώθηκε, ίσιαξε το φόρεμά της και προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Εμιλί, είσαι καλά;» ρώτησε η κυρία Μπρονστάιν, που σηκώθηκε κι αυτή, και η μητέρα του Πιερό έκανε ένα βιαστικό νεύμα.

«Δεν είναι τίποτα», είπε. «Ίσως να ερεθίστηκε ο λαιμός μου, αν και νιώθω λίγο κουρασμένη. Ίσως πρέπει να κοιμηθώ λίγο. Σας ευχαριστώ πολύ για την τούρτα, αλλά αν δε σας πειράζει...»

«Φυσικά, φυσικά», απάντησε η κυρία Μπρονστάιν και χτύπησε τον γιο της στον ώμο, ενώ κατευθύνθηκε προς την έξοδο με τέτοια βιάση, που ο Πιερό δεν είχε ξαναδεί ποτέ πριν. «Αν χρειαστείς κάτι, χτύπα το πάτωμα μερικές φορές και θ' ανέβω αμέσως».

Η μαμά δεν έβηξε ξανά εκείνο το βράδυ ούτε για μερικές μέρες μετά, αλλά μια μέρα, ενώ σέρβιρε κάποιους πελάτες στο εστιατόριο, έχασε τον έλεγχο τελείως και την έφεραν κάτω, εκεί όπου έπαιζε σκάκι ο Πιερό μ' έναν από τους σερβιτόρους. Αυτήν τη φορά το πρόσωπό της ήταν γκρι και το μαντίλι δεν είχε κηλίδες αίματος αλλά ήταν καλυμμένο με αίμα. Ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό της. Όταν έφτασε ο γιατρός Σιμπό, με μια ματιά που της έριξε, φώναξε το ασθενοφόρο. Μέσα σε μια ώρα βρισκόταν ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι στο νοσοκομείο, ενώ οι γιατροί την εξέταζαν και ψιθύριζαν μεταξύ τους με φωνές χαμηλωμένες και ανήσυχες.

Ο Πιερό έμεινε εκείνο το βράδυ στο διαμέρισμα των Μπρονστάιν και κοιμήθηκε ανάποδα στο ίδιο κρεβάτι με τον Ανσέλ, ενώ ο Ντ' Αρτανιάν ροχάλιζε στο πάτωμα. Ένιωθε πολύ φοβισμένος, φυσικά, και θα ήθελε να μιλήσει με τον φίλο του για όσα συνέβαιναν αλλά, όσο καλή κι αν ήταν η νοηματική γλώσσα, δεν του χρησίμευε στο σκοτάδι.

Επισκεπτόταν τη μαμά του κάθε μέρα για μια εβδομάδα και κάθε μέρα τού φαινόταν ότι η μαμά του αγωνιζόταν όλο και πιο πολύ να βρει την ανάσα της. Ήταν μόνος μαζί της εκείνη την Κυριακή το απόγευμα όταν η αναπνοή της άρχισε να επιβραδύνεται και τα δάχτυλά της χαλάρωσαν γύρω από τα δικά του· μετά, το κεφάλι της έγερσε στη μια πλευρά του μαξιλαριού, τα μάτια της έμειναν ανοιχτά και ο Πιερό ήξερε ότι είχε φύγει.

Έμεινε ακίνητος για μερικά λεπτά και μετά τράβηξε ήσυχα την κουρτίνα γύρω από το κρεβάτι και επέστρεψε στην καρέκλα δίπλα από τη μητέρα του, κράτησε το

χέρι της και αρνιόταν να το αφήσει. Τελικά ήρθε μια ηλικιωμένη νοσοκόμα, είδε τι είχε συμβεί και του είπε ότι έπρεπε να μεταφέρει την Εμιλί σε ένα άλλο μέρος όπου το σώμα της θα ετοιμαζόταν για την κηδεία. Με αυτά τα λόγια ο Πιερό ξέσπασε σε κλάματα που ένιωθε ότι δε θα τελειωναν ποτέ και γαντζώθηκε πάνω στο σώμα της μητέρας του, ενώ η νοσοκόμα προσπαθούσε να τον παρηγορήσει. Χρειάστηκε πολλή ώρα για να συνέλθει. Όταν τελικά συνήλθε, ένιωθε όλο του το κορμί σπασμένο μέσα του. Δεν είχε ξαναιώσει τέτοιον πόνο ποτέ.

«Θέλω να έχει αυτό», είπε και έβγαλε μια φωτογραφία του πατέρα του από την τσέπη του και την έβαλε δίπλα της στο κρεβάτι.

Η νοσοκόμα έγνεψε καταφατικά και υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε να μείνει η φωτογραφία με τη μαμά του.

«Δεν έχεις κάποιον συγγενή να σε φροντίσει;» τον ρώτησε.

«Όχι», είπε ο Πιερό κουνώντας το κεφάλι, χωρίς να μπορεί να την κοιτάξει στα μάτια για να μη δει οίκτο ή έλλειψη ενδιαφέροντος από μέρους της. «Όχι, δεν έχω κανέναν. Είμαι μόνος μου. Είμαι ολομόναχος τώρα».

Το μετάλλιο στο ντουλάπι

Με μόλις έναν χρόνο διαφορά μεταξύ τους, ούτε η Σιμόν ούτε η Αντέλ Ντιράν είχαν παντρευτεί και φαίνονταν να απολαμβάνουν τη συντροφιά η μία της άλλης, παρόλο που οι δύο αδελφές δεν ήταν καθόλου ίδιες.

Η Σιμόν, η μεγαλύτερη, ήταν απίστευτα ψηλή, πιο ψηλή από οποιονδήποτε σχεδόν άντρα. Πολύ όμορφη γυναίκα, με σκούρο δέρμα και βαθυκάστανα μάτια, είχε καλλιτεχνική ψυχή και αυτό που της άρεσε περισσότερο από όλα ήταν να κάθεται στο πιάνο για ώρες, χαμένη στη μουσική της. Η Αντέλ, από την άλλη, ήταν μάλλον κοντή, με φαρδιά λεκάνη και ωχρή επιδερμίδα και περπατούσε σαν πάπια, όπως και έμοιαζε. Ήταν πάντα δραστήρια και αναμφισβήτητα η πιο κοινωνική από τις δυο τους, αλλά δεν είχε καθόλου μουσικό αυτί.

Οι αδελφές είχαν μεγαλώσει σε μια τεράστια έπαυλη περίπου εκατόν τριάντα χιλιόμετρα νότια του Παρισιού, στην πόλη Ορλεάνη, όπου πεντακόσια χρόνια πριν η Ζαν ντ' Αρκ έλυσε με περίφημο τρόπο την πολιορκία της πόλης. Όταν ήταν πολύ μικρές, νόμιζαν ότι ανήκουν στη

μεγαλύτερη οικογένεια της Γαλλίας, αφού υπήρχαν πενήντα παιδιά, ηλικίας από μερικών εβδομάδων μέχρι δεκαεπτά χρονών, που ζούσαν σε κοιτώνες στον τρίτο, τέταρτο και πέμπτο όροφο του σπιτιού τους. Μερικά ήταν φιλικά, άλλα ήταν άγρια, κάποια ήταν ντροπαλά και κάποια επιθετικά, αλλά όλα είχαν κάτι κοινό: ήταν ορφανά. Οι φωνές τους και τα βήματά τους ακούγονταν στο διαμέρισμα της οικογένειας στον πρώτο όροφο, όταν μιλούσαν πριν από τον ύπνο ή έτρεχαν το πρωί και τσίριζαν που τα ξυπόλυτα πόδια τους πατούσαν στα κρύα μάρμαρα. Αλλά, παρόλο που η Σιμόν και η Αντέλ μοιράζονταν το σπίτι μαζί τους, ένιωθαν ότι είναι διαφορετικές από τα άλλα παιδιά με έναν τρόπο που δεν καταλάβαιναν απόλυτα παρά μόνο όταν μεγάλωσαν.

Ο κύριος και η κυρία Ντιράν, οι γονείς των κοριτσιών, είχαν στήσει το ορφανοτροφείο αφότου παντρεύτηκαν και το λειτούργησαν μέχρι τον θάνατό τους με πολύ αυστηρούς κανόνες για το ποιος μπορούσε να γίνει αποδεκτός και ποιος όχι. Όταν πέθαναν, ανέλαβαν οι αδελφές και αφοσιώθηκαν πλήρως στη φροντίδα όσων παιδιών είχαν μείνει μόνα τους στον κόσμο· και άλλαξαν κάποιους κανόνες σε σημαντικό βαθμό.

«Όποιο παιδί είναι μόνο του είναι ευπρόσδεκτο», δήλωναν. «Χρώμα δέρματος, φυλή ή θρήσκευμα δεν έχουν σημασία για μας».

Η Σιμόν και η Αντέλ ήταν εξαιρετικά δεμένες, περπατούσαν κάθε μέρα μαζί, εξέταζαν τον κήπο και έδιναν οδηγίες στον κηπουρό. Εκτός από την εμφάνισή τους, το μόνο που πραγματικά τις έκανε να ξεχωρίζουν μεταξύ τους ήταν ότι η Αντέλ μετά βίας σταματούσε να μιλάει

από το πρωί που ξυπνούσε μέχρι το βράδυ που κοιμόταν, ενώ η Σιμόν σπάνια μιλούσε και, όταν το έκανε, χρησιμοποιούσε κοφτές προτάσεις, σαν κάθε ανάσα να της στοίχιζε σε ενέργεια που με το ζόρι μπορούσε να σπαταλήσει.

Ο Πιερό γνώρισε τις αδελφές Ντιράν σχεδόν έναν μήνα μετά τον θάνατο της μητέρας του, όταν μπήκε σε ένα τρένο στον σταθμό του Οστερλίτζ φορώντας τα καλά του ρούχα και ένα ολοκαίνουργιο κασκόλ που του είχε αγοράσει η κυρία Μπρονστάιν από την Γκαλερί Λαφαγιέτ σαν αποχαιρετιστήριο δώρο το προηγούμενο απόγευμα. Η κυρία Μπρονστάιν, ο Ανσέλ και ο Ντ' Αρτανιάν είχαν πάει στον σταθμό για να τον αποχαιρετήσουν και με κάθε βήμα ο Πιερό ένιωθε την καρδιά του να σκίζεται όλο και πιο βαθιά μέσα στο στήθος του. Φοβόταν και ένιωθε μόνος, ήταν γεμάτος θλίψη για τη μαμά του και ήθελε να μείνει μαζί με τον σκύλο του στον καλύτερό του φίλο. Μάλιστα, είχε μείνει με τον Ανσέλ τις εβδομάδες μετά την κηδεία και είχε παρακολουθήσει την κυρία Μπρονστάιν και τον γιο της να πηγαίνουν στον ναό κάθε Σάββατο, τους είχε κιόλας ζητήσει να πάει μαζί τους· αλλά η κυρία Μπρονστάιν του είχε πει ότι δεν ήταν πολύ καλή ιδέα αυτήν τη στιγμή και ότι καλύτερα να έβγαζε τον Ντ' Αρτανιάν μια βόλτα στο πάρκο Σαμ ντε Μαρς.

Οι μέρες περνούσαν. Ένα απόγευμα η κυρία Μπρονστάιν γύρισε μαζί με μια φίλη της και ο Πιερό κρυφάκουσε τη φίλη να λέει ότι είχε μια ξαδέλφη που είχε υιοθετήσει ένα εθνικό παιδί και πως είχε γίνει αμέσως μέλος της οικογένειάς της.

«Το πρόβλημα δεν είναι πως είναι εθνικός, Ρουθ», είπε

η κυρία Μπρονστάιν. «Το πρόβλημα είναι πως απλώς δεν έχω αρκετά χρήματα για να τον κρατήσω. Δεν έχω αρκετά, αυτή είναι η αλήθεια. Ο Λιβιάι μου άφησε πολύ λίγα. Εντάξει, τα πάω καλά στη δουλειά ή έστω προσπαθώ, αλλά δεν είναι εύκολο για μια χήρα μόνη. Και ό,τι έχω το χρειάζομαι για τον Ανσέλ».

«Πρέπει να κοιτάξεις την οικογένειά σου πρώτα, φυσικά», είπε η κυρία. «Αλλά δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί...»

«Προσπάθησα. Πίστεψέ με, έχω μιλήσει σε όλους όσους μπόρεσα να σκεφτώ. Μήπως εσύ...»

«Όχι, λυπάμαι. Οι καιροί είναι δύσκολοι, το είπες και μόνη σου. Και εξάλλου η ζωή όλο και δυσκολεύει για τους Εβραίους στο Παρίσι, δε νομίζεις; Το αγόρι θα είναι μάλλον καλύτερα με μια οικογένεια σαν κι αυτόν».

«Ίσως έχεις δίκιο. Συγγνώμη, δεν έπρεπε να σε ρωτήσω».

«Φυσικά και έπρεπε. Κάνεις το καλύτερο δυνατό για το παιδί. Έτσι είσαι. Έτσι είμαστε. Αλλά, όταν είναι αδύνατον, είναι αδύνατον. Τότε, πότε θα του το πεις;»

«Απόψε, νομίζω. Δε θα είναι εύκολο».

Ο Πιερό πήγε πίσω στο δωμάτιο του Ανσέλ προβληματισμένος με τη συζήτηση. Κοίταξε τη λέξη *Εθνικός** στο λεξικό και αναρωτήθηκε τι σχέση είχε με αυτό. Έκατσε εκεί αρκετή ώρα και έπαιζε με το κιτά του Ανσέλ που κρεμόταν στο πίσω μέρος της καρέκλας· αργότερα, όταν η κυρία Μπρονστάιν μπήκε για να του μιλήσει, το είχε φορέσει στο κεφάλι.

* Μη εβραίός. (Σ.τ.Μ.)

«Βγάλ' το», του είπε απότομα, τον πλησίασε και το άρπαξε για να το βάλει εκεί όπου το είχε βρει ο Πιερό. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που η κυρία Μπρονστάιν του είχε μιλήσει τόσο άγρια. «Δεν παίζουμε με αυτά. Δεν είναι παιχνίδι, είναι ιερό πράγμα».

Ο Πιερό δεν είπε τίποτα αλλά ένωσε ντροπή μαζί και δυσαρέσκεια. Δεν του επέτρεπαν να πάει στον ναό, δεν του επέτρεπαν να φορέσει το σκουφάκι του καλύτερου του φίλου· ήταν εμφανές ότι δεν τον ήθελαν εκεί. Και όταν η κυρία Μπρονστάιν του είπε πού τον έστειλαν, δεν είχε πια καμία αμφιβολία.

«Λυπάμαι, Πιερό», είπε η κυρία Μπρονστάιν, αφού του είχε εξηγήσει πώς είχαν τα πράγματα. «Αλλά μόνο καλά λόγια έχω ακούσει γι' αυτό το ορφανοτροφείο. Είμαι σίγουρη ότι θα είσαι καλά εκεί. Και ίσως βρεθεί σύντομα μια υπέροχη οικογένεια να σε υιοθετήσει».

«Και τι θα γίνει με τον Ντ' Αρτανιάν;» ρώτησε ο Πιερό και κοίταξε το μικρό σκυλί που λαγοκοιμόταν στο πάτωμα.

«Θα τον φροντίσουμε εμείς», είπε η κυρία Μπρονστάιν. «Του αρέσουν τα κόκαλα, σωστά;»

«Τρελαίνεται για κόκαλα».

«Εντάξει, είναι δωρεάν, χάρη στον κύριο Αμπραάμ. Μου είπε ότι μπορώ να έχω μερικά κάθε μέρα γιατί κι αυτός και η γυναίκα του συμπαθούσαν πολύ τη μητέρα σου».

Ο Πιερό δεν είπε τίποτα· ήταν σίγουρος πως αν τα πράγματα ήταν αντίστροφα, η μαμά του θα είχε υιοθετήσει τον Ανσέλ. Παρά τα όσα είχε πει η κυρία Μπρονστάιν, ήταν σίγουρος πως είχε να κάνει με το γεγονός ότι ήταν εθνικός. Για την ώρα τον τρομοκρατούσε η ιδέα πως ήταν μόνος του στον κόσμο και ένιωθε ότι ο Ανσέλ

και ο Ντ' Αρτανιάν θα είχαν ο ένας τον άλλον, ενώ αυτός δε θα είχε κανέναν.

Ελπίζω να μην ξεχάσω πώς να το κάνω αυτό, έκανε στη νοηματική γλώσσα ο Πιερό όσο περίμεναν με τον φίλο του στην αποβάθρα του σταθμού εκείνο το πρωί που η κυρία Μπρονστάιν είχε αγοράσει το εισιτήριο χωρίς επιστροφή.

Μόλις είπες ότι ελπίζεις να μη γίνεις αετός, είπε στη νοηματική ο Ανσέλ γελώντας και έδειξε στον φίλο του τι νοήματα έπρεπε να είχε κάνει.

Βλέπεις; είπε ο Πιερό και ευχήθηκε να μπορούσε να ρίξει όλα τα διαφορετικά σχήματα στον αέρα και να τα αφήσει να πέσουν με τη σωστή σειρά στα χέρια του. Ξεχνάω ήδη.

Όχι, δεν ξεχνάς. Ακόμη μαθαίνεις, γι' αυτό.

Είσαι πολύ καλύτερος από μένα.

Ο Ανσέλ χαμογέλασε.

Πρέπει να είμαι.

Ο Πιερό γύρισε το κεφάλι γιατί άκουσε τον ατμό να βγαίνει από το φουγάρο του τρένου και το δυνατό σφυρίγμα από τη σφυρίχτρα του σταθμάρχη, ένα παραχώδες κάλεσμα στην αποβάθρα που έκανε το στομάχι του να ανακατευτεί από άγχος. Από τη μία πλευρά, φυσικά, ήταν και λίγο ενθουσιασμένος γι' αυτό το κομμάτι του ταξιδιού, γιατί δεν είχε ανέβει ποτέ ξανά σε τρένο, αλλά ευχόταν να μην έφτανε ποτέ το ταξίδι στο τέλος του, γιατί φοβόταν τι μπορεί να ήταν αυτό που τον περίμενε στον προορισμό.

Μπορούμε να αλληλογραφούμε, Ανσέλ, είπε με νοήματα ο Πιερό. Δεν πρέπει ποτέ να χαθούμε.

Κάθε εβδομάδα.

Ο Πιερό έκανε το σήμα της αλεπούς, ο Ανσέλ έκανε το σήμα του σκύλου και κράτησαν τα δύο σύμβολα στον αέρα για ν' αναπαριστούν την αιώνια φιλία τους. Ήθελαν να αγκαλιαστούν αλλά υπήρχαν πολλοί άνθρωποι τριγύρω και ντράπηκαν. Έτσι, έδωσαν τα χέρια ενώ ο Πιερό έφευγε από κοντά τους.

«Αντίο, Πιερό», είπε η κυρία Μπρονστάιν και έσκυψε να του δώσει ένα φιλί. Ο θόρυβος του τρένου ήταν πολύ δυνατός τώρα και η φούρια των ανθρώπων τόσο σαρωτική, που ήταν σχεδόν αδύνατον να την ακούσει.

«Είναι γιατί δεν είμαι Εβραίος, έτσι;» είπε ο Πιερό κοιτάζοντάς τη στα μάτια. «Δε σας αρέσουν οι εθνικοί και δε θέλετε να έχετε έναν στο σπίτι σας».

«Τι;» ρώτησε αυτή ορθώνοντας το ανάστημά της σοκαρισμένη. «Πιερό, πώς σου ήρθε αυτό; Ούτε που το σκέφτηκα! Τέλος πάντων, είσαι έξυπνο αγόρι. Είμαι βέβαιη ότι βλέπεις πως η συμπεριφορά προς τους Εβραίους αλλάζει εδώ πέρα – οι βρισιές που μας λένε, η αποστροφή που νιώθουν κάποιιοι για μας».

«Αλλά, αν ήμουν Εβραίος, θα βρίσκατε τρόπο να με κρατήσετε, είμαι σίγουρος γι' αυτό».

«Κάνεις λάθος, Πιερό. Νοιάζομαι μόνο για την ασφάλειά σου και...»

«Επιβιβαστείτε αμέσως!» φώναξε ο σταθμάρχης δυνατά. «Τελευταία ανακοίνωση! Άμεση επιβίβαση!»

«Αντίο, Ανσέλ», είπε ο Πιερό φεύγοντας από την κυρία Μπρονστάιν και πηγαίνοντας προς το βαγόνι του.

«Πιερό!» φώναξε η κυρία Μπρονστάιν. «Έλα πίσω, σε παρακαλώ! Άφησέ με να σου εξηγήσω... κάνεις λάθος!»

Αλλά ο Πιερό δε γύρισε. Η ζωή του στο Παρίσι είχε τελειώσει, το ήξερε αυτό. Έκλεισε την πόρτα, πήρε μια βαθιά ανάσα και προχώρησε προς την καινούργια του ζωή.

Σε μιάμιση ώρα ο εισπράκτορας χτύπησε τον Πιερό στον ώμο και του έδειξε το καμπαναριό μιας εκκλησίας που μόλις εμφανιζόταν στον ορίζοντα.

«Εδώ είναι», είπε και έδειξε το κομμάτι χαρτί που η κυρία Μπρονστάιν είχε καρφισώσει στο πέτο του και όπου είχε γράψει το όνομά του –ΠΙΕΡΟ ΦΙΣΕΡ– και τον προορισμό του –ΟΡΛΕΑΝΗ– με μεγάλα μαύρα γράμματα. «Εδώ είναι η στάση σου».

Ο Πιερό ξεροκατάπιε έντονα, έβγαλε τη μικρή βαλίτσα από κάτω από το κάθισμά του και έφτασε στην πόρτα ακριβώς όταν σταμάτησε το τρένο. Όταν βγήκε στην αποβάθρα, περίμενε να καθαρίσει ο ατμός από τις μηχανές για να δει αν τον περίμενε κανείς. Για ένα πανικόβλητο λεπτό αναρωτήθηκε τι θα έκανε, αν δεν εμφανιζόταν κανείς. Ποιος θα τον φρόντιζε; Ήταν μόνο επτά χρονών, εξάλλου, και δεν είχε λεφτά για να βγάλει εισιτήριο επιστροφής για το Παρίσι. Τι θα έτρωγε; Πού θα κοιμόταν; Τι θα γινόταν;

Ένωσε ένα χτύπημα στον ώμο. Όταν γύρισε, είδε έναν κοκκινοπρόσωπο άντρα να σκίζει το σημείωμα από το πέτο του, να το κρατάει πολύ κοντά στα μάτια του και μετά να το τσαλακώνει και να το πετάει.

«Είσαι μαζί μου», είπε και άρχισε να περπατάει προς μια άμαξα με άλογο, ενώ ο Πιερό τον κοίταζε κοκαλωμένος. «Άντε, προχώρα», πρόσθεσε γυρίζοντας και κοιτά-

ζοντάς τον. «Ο χρόνος μου, ξέρεις, είναι πολύτιμος, κι ως μην είναι ο δικός σου».

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Πιερό, αρνούμενος να τον ακολουθήσει, μην τυχόν και τον έπαιρνε δούλο κάποιος αγρότης που χρειαζόταν βοήθεια για τον θερισμό. Ο Ανσέλ είχε γράψει μια ιστορία κάποτε για ένα τέτοιο αγόρι και δεν είχε καλό τέλος για κανέναν.

«Ποιος είμαι;» ρώτησε ο άντρας, γελώντας με την αναιδή ερώτηση του αγοριού. «Είμαι αυτός που θα σου γδάρει το τομάρι, αν δεν κουνηθείς».

Τα μάτια του Πιερό άνοιξαν διάπλατα. Ούτε δυο λεπτά δεν ήταν που είχε έρθει στην Ορλεάνη και τον απειλούσαν ήδη με βία. Κούνησε επιθετικά το κεφάλι και έκασε στη βαλίτσα του.

«Λυπάμαι», είπε. «Δεν πρέπει να πηγαίνω πουθενά με ξένους».

«Μην ανησυχείς, δε θα είμαστε ξένοι για πολύ ακόμη», είπε ο άντρας και η έκφρασή του μαλάκωσε λιγάκι καθώς χαμογέλασε. Ήταν περίπου πενήντα χρονών και έμοιαζε με τον κύριο Αμπραάμ από το εστιατόριο, εκτός από το γεγονός ότι είχε να ξυριστεί μερικές μέρες και φορούσε ατημέλητα παλιά ρούχα που δεν ταίριαζαν και πολύ μεταξύ τους. «Είσαι ο Πιερό Φίσερ, έτσι; Έτσι έλεγε στο χαρτί πάντως. Οι αδελφές Ντιράν με έστειλαν να σε πάρω. Με λένε Ουπέ. Κάνω διάφορες δουλειές του ποδαριού γι' αυτές μερικές φορές. Και μερικές φορές έρχομαι να πάρω τα ορφανά από τον σταθμό του τρένου. Αυτά που ταξιδεύουν μόνα τους δηλαδή».

«Α», είπε ο Πιερό και σηκώθηκε τώρα. «Περίμενα να έρθουν οι ίδιες να με πάρουν».

«Και ν' αφήσουν όλα αυτά τα μικρά τέρατα μόνα τους; Αδύνατον. Θα έβρισκαν το σπίτι ρημάδι μέχρι να γυρίσουν». Ο άντρας προχώρησε μπροστά και η φωνή του άλλαξε όταν σήκωσε τη βαλίτσα του Πιερό. «Κοίτα, δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι», είπε. «Είναι καλό μέρος. Είναι πολύ καλές και οι δύο. Τι λες, λοιπόν, θα έρθεις μαζί μου;»

Ο Πιερό κοίταξε γύρω του. Το τρένο είχε φύγει πια και από εκεί όπου στεκόταν δεν έβλεπε τίποτε άλλο τριγύρω παρά μόνο χωράφια. Ήξερε ότι δεν είχε άλλη επιλογή.

«Εντάξει», είπε.

Έπειτα από μια ώρα ο Πιερό καθόταν σε ένα καθαρό και τακτοποιημένο γραφείο με δύο τεράστια παράθυρα που είχαν θέα τον φροντισμένο κήπο. Οι αδελφές Ντιράν τον κοίταξαν από πάνω μέχρι κάτω σαν να ήταν κάτι που σκέφτονταν να αγοράσουν από κάποιο πανηγύρι.

«Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησε η Σιμόν, κρατώντας ένα ζευγάρι γυαλιά για να μπορέσει να τον κοιτάξει καλά, προτού τα αφήσει πάλι να κρεμαστούν από τον λαιμό της.

«Επτά», είπε ο Πιερό.

«Δεν μπορεί να είσαι επτά, είσαι πολύ μικροκαμωμένος».

«Πάντα έτσι ήμουν», απάντησε ο Πιερό. «Αλλά σκοπεύω να μεγαλώσω μια μέρα».

«Έτσι, ε;» είπε αβέβαιη η Σιμόν.

«Ωραία ηλικία τα επτά», είπε η Αντέλ χτυπώντας παλαμάκια και γελώντας. «Τα παιδιά είναι πολύ χαρούμενα σε αυτή την ηλικία και γεμάτα απορία για τον κόσμο μας».

«Αγαπητή μου», τη διέκοψε η Σιμόν και ακούμπησε το

χέρι της στο μπράτσο της αδελφής της. «Η μητέρα του αγοριού μόλις πέθανε. Δε νομίζω να νιώθει και πολύ χαρούμενος».

«Α, φυσικά, φυσικά», είπε η Αντέλ και το πρόσωπό της σοβάρεψε. «Θα πενθείς ακόμη. Είναι φοβερό πράγμα να χάσεις κάποιον που αγαπάς. Φοβερό πράγμα. Η αδελφή μου κι εγώ το ξέρουμε πολύ καλά. Αυτό που εννοούσα ήταν ότι τα αγόρια στην ηλικία σου είναι χαριτωμένα. Αρχίζετε να γίνεστε δυσάρεστα όταν φτάνετε τα δεκατρία, δεκατέσσερα. Όχι ότι θα συμβεί αυτό σ' εσένα. Είμαι σίγουρη ότι εσύ θα είσαι από τους καλούς».

«Αγαπητή μου», επανέλαβε σιγανά η Σιμόν.

«Συγγνώμη», απάντησε η Αντέλ. «Φλυαρώ, έτσι; Να πω μόνο αυτό τότε». Καθάρισε τον λαιμό της σαν να απευθυνόταν σε κοινό. «Χαιρόμαστε που είσαι μαζί μας, Πιερό. Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα είσαι μια έξοχη προσθήκη στη μικρή οικογένειά μας, όπως θέλουμε να θεωρούμε το ορφανοτροφείο μας. Και, Θεέ μου, πόσο όμορφος είσαι! Έχεις τα πιο απίθανα γαλανά ματια. Είχα ένα σκυλάκι σπάνιελ κάποτε που είχε μάτια ακριβώς σαν τα δικά σου. Όχι ότι σε συγκρίνω με σκύλο, φυσικά. Θα ήταν φοβερά αγενές. Θέλω να πω ότι μου τον θύμισες, τίποτα άλλο. Σιμόν, τα μάτια του Πιερό δε σου θυμίζουν αυτά του Κασπέρ;»

Η Σιμόν ανασήκωσε το φρύδι της και κοίταξε το αγόρι για λίγο προτού κουνήσει το κεφάλι της.

«Όχι», είπε.

«Κι όμως, μοιάζουν, μοιάζουν πολύ!» αποφάνθηκε η Αντέλ με τόση ευχαρίστηση, που ο Πιερό άρχισε ν' αναρρωτιέται μήπως νόμιζε ότι ο πεθαμένος της σκύλος είχε

ξαναγεννηθεί με ανθρώπινη μορφή. «Λοιπόν, ας τα πάρουμε από την αρχή». Και τότε η έκφρασή της έγινε πολύ σοβαρή. «Λυπούμαστε και οι δύο πολύ για τη μητέρα σου. Τόσο νέα και τόσο καλή μητέρα, όπως μάθαμε. Και έπειτα από όλα όσα είχε περάσει στη ζωή της. Είναι τρομερά σκληρό κάποιος που έχει τόσα για να ζησει να φεύγει μακριά σου όταν τον χρειάζεσαι περισσότερο από ποτέ. Σιμόν, δε νομίζεις ότι η κυρία Φίσερ αγαπούσε τον Πιερό πάρα πολύ;»

Η Σιμόν σήκωσε το βλέμμα από ένα βιβλίο όπου κατέγραφε λεπτομέρειες για το ύψος του Πιερό και τη φυσική του κατάσταση.

«Φαντάζομαι ότι οι περισσότερες μητέρες αγαπάνε τα παιδιά τους», είπε. «Δεν είναι κάτι που αποτελεί ακριβώς θέμα συζήτησης».

«Και ο πατέρας σου», συνέχισε η Αντέλ. «Έφυγε πριν από μερικά χρόνια κι αυτός, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», είπε ο Πιερό.

«Και έχεις κάποιον άλλον συγγενή;»

«Όχι. Δηλαδή, ο πατέρας μου είχε μια αδελφή, νομίζω, αλλά δεν την έχω δει ποτέ. Δεν ήρθε ποτέ να μας δει. Μάλλον δεν ξέρει καν ότι ζω ή ότι οι γονείς μου έχουν πεθάνει. Δεν έχω τη διεύθυνσή της».

«Α, τι κρίμα!»

«Πόσο θα μείνω εδώ;» ρώτησε ο Πιερό και η προσοχή του στράφηκε στις πολλές φωτογραφίες και στις ζωγραφιές τριγύρω. Πάνω στο γραφείο πρόσεξε τη φωτογραφία ενός άντρα και μιας γυναίκας που κάθονταν σε δύο καρέκλες με μεγάλη απόσταση μεταξύ τους και τέτοια σοβαρή έκφραση στα πρόσωπά τους, που ο Πιερό ανα-

ρωτήθηκε μήπως η φωτογραφία είχε βγει όταν ήταν τσακωμένοι και μόνο βλέποντάς τους, κατάλαβε ότι ήταν οι γονείς των δύο αδελφών. Σε μια άλλη φωτογραφία, στην άλλη άκρη του γραφείου, ήταν δύο μικρά κορίτσια που κρατιόντουσαν από το χέρι με ένα λίγο πιο νεαρό αγόρι να στέκεται ανάμεσά τους. Στον τοίχο υπήρχε μια τρίτη φωτογραφία, το πορτρέτο ενός νεαρού άντρα με λεπτό μουστάκι που φορούσε τη γαλλική στρατιωτική στολή. Η φωτογραφία ήταν προφίλ, οπότε εκεί όπου την είχαν κρεμάσει ήταν σαν ο νεαρός άντρας να κοιτάζε έξω από το παράθυρο, στον κήπο και ακόμη παραπέρα, με μια μάλλον νοσταλγική έκφραση στο πρόσωπό του.

«Πολλά από τα ορφανά μας πήγαν σε καλές οικογένειες μέσα σε έναν ή δύο μήνες αφότου ήρθαν εδώ», είπε η Αντέλ. Έκατσε στον καναπέ και έδειξε στον Πιερό την καρέκλα δίπλα της. «Υπάρχουν τόσο πολλοί υπέροχοι άνθρωποι που θέλουν να κάνουν οικογένεια αλλά δεν είχαν την ευλογία ν' αποκτήσουν δικά τους παιδιά· άλλοι θέλουν απλώς ακόμη ένα παιδάκι στην οικογένειά τους από αγάπη και ευσπλαχνία. Δεν πρέπει ποτέ να υποτιμάς την καλοσύνη των ανθρώπων, Πιερό».

«Ή την ασπλαχνία τους», μουρμούρισε η Σιμόν πίσω από το γραφείο της και ο Πιερό την κοίταξε έκπληκτος, αλλά αυτή δε σήκωσε το βλέμμα.

«Είχαμε παιδιά που έμειναν μαζί μας μόνο μερικές μέρες ή εβδομάδες», συνέχισε η Αντέλ αγνοώντας το σχόλιο της αδελφής της. «Και κάποια που έμειναν λίγο περισσότερο, φυσικά. Αλλά μια φορά ένα μικρό αγόρι στη δική σου ηλικία ήρθε ένα πρωί και έφυγε το ίδιο μεσημέρι. Ούτε που προλάβαμε να το γνωρίσουμε, ε, Σιμόν;»

«Ναι», είπε η Σιμόν.

«Πώς τον έλεγαν;»

«Δε θυμάμαι».

«Εντάξει, δεν έχει σημασία», είπε η Αντέλ. «Το θέμα είναι ότι δεν μπορούμε να προβλέψουμε πότε θα βρει κάποιος μια οικογένεια. Μπορεί κάτι τέτοιο να συμβεί και σ' εσένα, Πιερό».

«Είναι σχεδόν πέντε η ώρα», απάντησε ο Πιερό. «Έχει τελειώσει σχεδόν η μέρα».

«Αυτό που εννοούσα ήταν...»

«Και πόσα παιδιά δεν υιοθετούνται ποτέ;» ρώτησε ο Πιερό.

«Ε; Τι είπες;»

«Πόσα παιδιά δεν υιοθετούνται ποτέ;» επανέλαβε. «Πόσα μένουν εδώ μέχρι να μεγαλώσουν;»

«Α», είπε η Αντέλ και το χαμόγελό της έσβησε λίγο. «Είναι δύσκολο να σου πω έναν αριθμό, φυσικά. Συμβαίνει μερικές φορές, φυσικά και συμβαίνει, αλλά πολύ αμφιβάλλω ότι θα συμβεί μ' εσένα. Και ποια οικογένεια δε θα σε ήθελε! Αλλά ας μην ανησυχούμε γι' αυτό τώρα. Όσο και να μείνεις, πολύ ή λίγο, θα προσπαθήσουμε να κάνουμε όσο πιο ευχάριστη μπορούμε την παραμονή σου. Για την ώρα το σημαντικό είναι να τακτοποιηθείς εδώ, να κάνεις καινούργιους φίλους και να νιώσεις σαν στο σπίτι σου. Μπορεί να έχεις ακούσει μερικές άσχημες ιστορίες για διάφορα που γίνονται σε ορφανοτροφεία, Πιερό, γιατί υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που λένε απαίσιες ιστορίες –και εκείνος ο φρικτός Εγγλέζος, ο κύριος Ντίκενς, που μας έχει βγάλει κακό όνομα με τα μυθιστορήματά του–, αλλά να είσαι βέβαιος ότι δε συμβαίνει τίποτα δυσάρε-

στο στοίβημά μας. Έχουμε ένα χαρούμενο σπίτι για όλα τα αγόρια και τα κορίτσια μας και, αν κάποιος στιγμή νιώσεις μόνος ή φοβισμένος, να έρθεις στη Σιμόν ή σ' εμένα και θα σε βοηθήσουμε με χαρά. Έτσι δεν είναι, Σιμόν;»

«Την Αντέλ τη βρίσκεις πολύ εύκολα συνήθως», απάντησε η μεγαλύτερη αδελφή.

«Πού θα κοιμάμαι;» ρώτησε ο Πιερό. «Θα έχω δικό μου δωμάτιο;»

«Α, όχι», είπε η Αντέλ. «Ούτε καν εγώ και η Σιμόν δεν έχουμε δικά μας δωμάτια. Δεν είναι το Ανάκτορο των Βερσαλλιών, ξέρεις! Όχι, έχουμε κοιτώνες εδώ. Ξεχωριστούς κοιτώνες για τα αγόρια και τα κορίτσια, φυσικά, οπότε δε χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό. Έχει ο καθένας δέκα κρεβάτια, αν και το δωμάτιο στο οποίο θα είσαι τώρα δεν έχει τόσα παιδιά και θα είστε μόνο επτά αγόρια. Μπορείς να διαλέξεις ένα από τα άδεια κρεβάτια. Το μόνο που ζητάμε είναι, όταν διαλέξεις ποιο θες, να μην το αλλάζεις. Μας διευκολύνει στο πλούσιμο. Θα κάνεις μπάνιο κάθε Τετάρτη βράδυ, αν και» –έσκυψε μπροστά και μύρισε τον αέρα λίγο– «ίσως να ήταν καλό να κάνεις και απόψε, να φύγει η σκόνη του Παρισιού και η βρομιά του τρένου. Είσαι λίγο βρομερός, αγαπητέ μου. Σηκωνόμαστε στις εξίμισι, μετά τρώμε πρωινό, μετά σχολείο, μεσημεριανό, λίγα ακόμη μαθήματα, μετά παιχνίδι, βραδινό και ύπνο. Θα σου αρέσει πολύ εδώ, Πιερό, είμαι σίγουρη ότι θα σου αρέσει. Και θα βάλουμε τα δυνατά μας να σου βρούμε μια υπέροχη οικογένεια. Αυτό είναι το περίεργο με τη δουλειά μας, βλέπεις. Είμαστε πολύ χαρούμενες να σας υποδεχόμαστε αλλά είμαστε πιο χαρούμενες όταν σας ξεπροβοδίζουμε. Έτσι δεν είναι, Σιμόν;»

«Ναι», συμφώνησε η Σιμόν.

Η Αντέλ σηκώθηκε και ζήτησε από τον Πιερό να την ακολουθήσει για να του δείξει το ορφανοτροφείο, αλλά την ώρα που πήγαιναν προς την πόρτα, ο Πιερό πρόσεξε κάτι που γυάλιζε μέσα σε ένα μικρό γυάλινο ντουλάπι και πλησίασε για να το δει. Πίεσε το πρόσωπό του πάνω στο γυαλί και μισόκλεισε τα μάτια για να δει καλύτερα ένα στρογγυλό, χάλκινο πράγμα με ένα πρόσωπο πάνω που κρεμόταν από μια υφασμάτινη κόκκινη και λευκή ριγέ λωρίδα. Ένα ξέχωρο χάλκινο πλακίδιο ήταν περασμένο στο ύφασμα και είχε πάνω χαραγμένη τη λέξη *Εθελοντής*. Στο κάτω μέρος του ντουλαπιού υπήρχε ένα μικρό κερί και άλλη μια φωτογραφία, μικρότερη, του άντρα με το μικρό μουστάκι να χαμογελάει και να χαιρετάει από ένα τρένο που ξεμάκραινε. Αναγνώρισε αμέσως την αποβάθρα γιατί ήταν η ίδια στην οποία είχε αποβιβαστεί και ο ίδιος νωρίτερα σήμερα από το Παρίσι.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Πιερό δείχνοντας το μέταλλο. «Και ποιος είναι αυτός;»

«Δε σε αφορά», είπε η Σιμόν, που σηκώθηκε τώρα, και ο Πιερό έκανε στροφή κι ένιωσε λίγο αγχωμένος όταν είδε τη σοβαρή έκφραση στο πρόσωπό της. «Δεν πρέπει ποτέ να το αγγίξεις ή να το πειράξεις. Αντέλ, πήγαινε τον στο δωμάτιό του. Τώρα, σε παρακαλώ!»

Όταν ο Πιερό χάνει τους γονείς του, αναγκάζεται να αφήσει το Παρίσι και να ξεκινήσει μια νέα ζωή με τη θεία Μπιάτριξ, που δουλεύει ως υπηρέτρια σε ένα πλούσιο σπίτι στις Βαυαρικές Άλπεις. Αλλά οι εποχές είναι δύσκολες, καθώς βρισκόμαστε στο 1935, στα πρόθυρα του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Και δεν πρόκειται για ένα συνηθισμένο πλούσιο σπίτι αλλά για την κατοικία του Αδόλφου Χίτλερ.

Σύντομα ο Πιερό γοητεύεται από τον Χίτλερ και μπαίνει άθελά του σ' έναν επικίνδυνο νέο κόσμο: έναν κόσμο τρομοκρατίας, μυστικών και προδοσίας, από τον οποίο ίσως να μην μπορέσει ποτέ να δραπετεύσει.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1418-8

9 786180 114188

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17478